I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2021/557 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 31 martie 2021

de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2402 de stabilire a unui cadru general privind securitizarea și de creare a unui cadru specific pentru securitizarea simplă, transparentă și standardizată care să faciliteze redresarea în urma crizei provocate de COVID-19

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Criza provocată de COVID-19 afectează grav populația, întreprinderile, sistemele de sănătate și economiile statelor membre. În comunicarea sa din 27 mai 2020, intitulată „Acum este momentul Europei: să reparăm prejudiciile aduse de criză și să pregătim viitorul pentru noua generație”, Comisia a subliniat faptul că lichiditatea și accesul la finanțare vor continua să reprezinte o provocare în lunile următoare. Prin urmare, este esențial să se sprijine redresarea în urma șocului economic grav cauzat de pandemia de COVID-19 prin introducerea unor modificări specifice ale actelor legislative existente din domeniul financiar.

(2) Șocul economic grav cauzat de pandemia de COVID-19 și măsurile excepționale impuse de limitare a răspândirii acesteia au un impact major asupra economiei. Întreprinderile se confruntă cu perturbări ale lanțurilor de aprovizionare, închideri temporare și reducerea cererii, iar gospodăriile se confruntă cu situații de șomaj și o scădere a veniturilor. Autoritățile publice de la nivelul Uniunii și al statelor membre au luat măsuri de amploare pentru a sprijini gospodăriile și întreprinderile solvabile să facă față încetinirii grave, dar temporare, a activității economice și deficitului de lichidități aferent.

([1]) JO C 377, 9.11.2020, p. 1.
([2]) JO C 10, 11.1.2021, p. 30.
([3]) Poziția Parlamentului European din 25 martie 2021 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 30 martie 2021.

(3) Este important ca instituțiile de credit și firmele de investiții (denumite în continuare „instituțiile") să își utilizeze capitalul acolo unde este cel mai necesar, iar cadrul de reglementare al Uniunii să faciliteze acest lucru, asigurându-se în același timp că instituțiile acționează cu prudență. Pe lângă flexibilitatea prevăzută în normele existente, modificările specifice aduse Regulamentului (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) ar asigura faptul că în cadrul privind securitizarea de la nivelul Uniunii se prevede un instrument suplimentar de stimulare a redresării economice în urma crizei provocate de COVID-19.

(4) Circumstanțele extraordinare ale crizei provocate de COVID-19 și amploarea fără precedent a provocărilor conexe au determinat apeluri pentru luarea unor măsuri imediate care să asigure că instituțiile au capacitatea de a canaliza fonduri suficiente către întreprinderi, pentru a facilita astfel absorbția șocului economic cauzat de pandemia de COVID-19.

(5) Criza provocată de COVID-19 poate să mărească numărul expunerilor neperformante (NPE) și accentuează nevoia ca instituțiile să își gestioneze și să își trateze NPE-urile. O modalitate pentru instituții de a realiza acest lucru este tranzacționarea NPE-urilor lor pe piață prin intermediul securitizărilor. De asemenea, în contextul actual, este foarte important ca riscurile să fie îndepărtate de elementele de importanță sistemică ale sistemului financiar, iar instituțiile de creditare să-și întărească poziția de capital. Acest lucru poate fi realizat, printre altele, cu ajutorul securitizării sintetice, pe lângă atragerea, de exemplu, de noi fonduri proprii.

(6) Entitățile speciale constituite în scopul securitizării (SSPE) ar trebui înființate numai în țările terțe care nu sunt incluse de Uniune ([5]) pe lista UE a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale și în actualizările acesteia (anexa I) sau pe lista țărilor terțe cu un risc ridicat, care au deficiențe strategice în regimurile lor de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului. Anexa II privind stadiul cooperării cu Uniunea în ceea ce privește angajamentele luate de jurisdicțiile cooperante pentru punerea în aplicare a principiilor bunei guvernanțe fiscale raportează situația discuțiilor cu anumite țări terțe cooperante, dintre care unele mențin în prezent practici fiscale dăunătoare. Astfel de discuții ar trebui să conducă la o încetare în timp util a unor astfel de practici fiscale dăunătoare, pentru a evita viitoare restricții privind stabilirea unei SSPE.

(7) Pentru a consolida capacitatea autorităților naționale în combaterea practicilor de evitare a obligațiilor fiscale, un investitor ar trebui să notifice autoritățile fiscale competente din statul membru în care este rezident în scopuri fiscale ori de câte ori trebuie să investească într-o SSPE stabilită, după data de aplicare a prezentului regulament, într-o jurisdicție menționată în anexa II din cauza funcționării unui regim fiscal dăunător. Această informație poate fi utilizată pentru a evalua dacă investitorul obține un beneficiu fiscal.

(8) Astfel cum a subliniat autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]) în Avizul său privind tratamentul normativ al securitizărilor de expuneri neperformante ([7]), riscurile asociate activelor-suport ale securitizărilor de NPE sunt distincte din punct de vedere economic de cele aferente securitizărilor de active performante. NPE sunt securitizate sub valoarea lor nominală sau neachitată și reflectă evaluarea de către piață, printre altele, a probabilității ca restructurarea datoriilor să genereze fluxuri de numerar și recuperări de active suficiente. Prin urmare, riscul pentru investitori este ca, în urma restructurării datoriilor aplicate activelor, să nu se genereze fluxuri de numerar suficiente și să nu se recupereze un cuantum suficient de active pentru a acoperi valoarea netă la care au fost achiziționate NPE. Prin urmare, riscul efectiv de pierderi pentru investitori nu reprezintă valoarea nominală a portofoliului, ci valoarea redusă, și anume după deducerea reducerii de preț, la care sunt transferate activele-suport. În consecință, în cazul securitizărilor de NPE, este oportun să se calculeze valoarea reținerii riscului pe baza respectivei valori reduse.

([4]) Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire a unui cadru general privind securitizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securitizare simplă, transparentă și standardizată, și de modificare a Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE și 2011/61/UE, precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012 (JO L 347, 28.12.2017, p. 35).

([5]) A se vedea în special: Concluziile Consiliului privind criteriile pentru întocmirea listei UE de jurisdicții necooperante în scopuri fiscale și procesul de întocmire a acestei liste (JO C 461, 10.12.2016, p. 2) și Concluziile Consiliului privind lista UE revizuită a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale și anexele la aceasta (JO C 66, 26.2.2021, p. 40).

([6]) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

([7]) Avizul Autorității Bancare Europene către Comisia Europeană cu privire la regimul de reglementare a securitizărilor expunerilor neperformante, EBA-OP-2019-13, publicat la 23 octombrie 2019.

(9) Cerința de reținere a riscului aliniază interesele inițiatorilor, ale sponsorilor și creditorilor inițiali care sunt implicați într-o securitizare cu cele ale investitorilor. În mod normal, în cazul securitizărilor de active performante, interesul predominant pe partea de vânzare este cel al inițiatorului, care este adesea și creditorul inițial. Cu toate acestea, în cazul securitizărilor de NPE, inițiatorii încearcă să elimine activele în stare de nerambursare din bilanțurile lor, deoarece este posibil ca aceștia să nu mai dorească să fie asociați în niciun fel cu acestea. În astfel de cazuri, societatea de administrare a activelor are un interes mai mare în restructurarea datoriilor pentru active și în recuperarea valorii.

(10) Înainte de criza financiară din 2008, unele activități de securitizare urmau un model de tip *originate to distribute* („inițiază și distribuie"). În cadrul acestui model, activele de calitate inferioară erau selectate pentru securitizare în detrimentul investitorilor, care se regăseau cu un risc mai mare decât ar fi intenționat, poate, să își asume. Cerința de a verifica standardele de acordare a creditelor utilizate pentru crearea activelor securitizate a fost introdusă pentru a preveni astfel de practici în viitor. Cu toate acestea, în cazul securitizărilor de NPE, standardele de acordare a creditelor aplicabile în momentul inițierii activelor securitizate sunt mai puțin importante din cauza circumstanțelor specifice, inclusiv a achiziționării activelor neperformante respective și a tipului de securitizare. Aplicarea unor standarde solide la selectarea și stabilirea prețului expunerilor reprezintă, însă, un factor mai important în ceea ce privește investițiile în securitizările de NPE. Prin urmare, este necesar să se modifice verificarea standardelor de acordare a creditelor cu scopul de a-i permite investitorului să își îndeplinească obligația de diligență în ceea ce privește calitatea și performanța activelor neperformante, pentru a lua o decizie de investiție judicioasă și în cunoștință de cauză, garantând totodată faptul că derogarea nu este utilizată în mod abuziv. De aceea, în cazul securitizărilor de NPE, autoritățile competente ar trebui să controleze aplicarea unor standarde solide la selectarea și stabilirea prețului expunerilor.

(11) Securitizările sintetice implică transferul riscului de credit al unui set de împrumuturi, de obicei împrumuturi mari acordate societăților sau împrumuturi pentru întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri), prin intermediul unui contract de protecție a creditului prin care inițiatorul cumpără servicii de protecție a creditului de la investitor. O astfel de protecție a creditului se realizează prin utilizarea de garanții financiare sau de instrumente derivate de credit, iar proprietatea asupra activelor rămâne la inițiator și nu este transferată unei SSPE, ca în cazul securitizărilor tradiționale. Inițiatorul, în calitate de cumpărător de protecție, se angajează să plătească o primă de protecție a creditului, care generează randamentul pentru investitori. La rândul său, investitorul, în calitate de vânzător de protecție, se angajează să efectueze o plată specificată pentru protecția creditului în momentul producerii unui eveniment de credit prestabilit.

(12) Complexitatea globală a structurilor securitizării și a riscurilor asociate ar trebui atenuată în mod corespunzător și nu ar trebui oferite inițiatorilor stimulente normative care i-ar determina să prefere securitizările sintetice în defavoarea securitizărilor tradiționale. Prin urmare, cerințele pentru securitizările simple, transparente și standardizate (STS) înscrise în bilanț ar trebui să fie în mare măsură coerente cu criteriile STS pentru securitizările tradiționale de tip „vânzare reală".

(13) Există anumite cerințe pentru securitizările tradiționale STS care nu sunt corespunzătoare în cazul securitizărilor STS înscrise în bilanț din cauza diferențelor inerente dintre cele două tipuri de securitizări, în special din cauza faptului că, în cazul securitizărilor sintetice, transferul riscului se realizează prin intermediul unui acord de protecție a creditului în locul unei vânzări a activelor-suport. Prin urmare, criteriile STS ar trebui adaptate, după caz, pentru a ține seama de aceste diferențe. În plus, este necesar să se introducă un set de cerințe noi, specifice securitizărilor sintetice, pentru a se asigura faptul că cadrul privind STS vizează numai securitizările sintetice înscrise în bilanț și că acordul de protecție a creditului este structurat astfel încât să protejeze în mod adecvat atât poziția inițiatorului, cât și pe cea a investitorului. Acest set nou de cerințe ar trebui să trateze riscul de credit aferent contrapărții atât pentru inițiator, cât și pentru investitor.

(14) Obiectul transferului riscului de credit ar trebui să fie reprezentat de expunerile inițiate sau achiziționate de o instituție reglementată din Uniune în cadrul activității sale principale de creditare și deținute în bilanțul său sau, în cazul unei structuri de grup, în bilanțul său consolidat la data încheierii tranzacției. Cerința ca inițiatorul să dețină expunerile securitizate în bilanț ar trebui să excludă securitizările de arbitraj din domeniul de aplicare al etichetei STS.

(15) Este important ca interesele inițiatorilor, ale sponsorilor și ale creditorilor inițiali care sunt implicați într-o securitizare să fie aliniate. Cerința privind reținerea riscului prevăzută în Regulamentul (UE) 2017/2402, care se aplică tuturor tipurilor de securitizări, are ca efect alinierea acestor interese. O astfel de cerință ar trebui să se aplice

și securitizărilor STS înscrise în bilanț. Inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial ar trebui să rețină, în permanență, cel puțin un interes economic net semnificativ în raport cu securitizarea, nu mai mic de 5 %. Totuși, ar putea fi justificată reținerea unui risc mai mare, practică ce a fost deja observată pe piață.

(16) Inițiatorul ar trebui să se asigure că nu acoperă același risc de credit de mai multe ori, prin obținerea de protecție a creditului în plus față de protecția creditului furnizată de securitizarea STS înscrisă în bilanț. Pentru a asigura soliditatea contractului de protecție a creditului, acesta ar trebui să îndeplinească cerințele privind diminuarea riscului de credit prevăzute la articolul 249 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([8]), care trebuie să fie îndeplinite de instituțiile care urmăresc transferul unei părți semnificative a riscului printr-o securitizare sintetică.

(17) Securitizările STS înscrise în bilanț ar putea fi autorizate să prevadă o amortizare fără caracter secvențial, pentru a se evita costurile disproporționale legate de protecția expunerilor-suport și de evoluția portofoliului. Anumite elemente declanșatoare legate de performanță ar trebui să determine aplicarea unei amortizări secvențiale, pentru a garanta faptul că tranșele care asigură o protecție a creditului nu au fost deja amortizate atunci când au loc pierderi semnificative la sfârșitul tranzacției și, garantând astfel că nu este compromis transferul unui risc semnificativ.

(18) Pentru a evita conflictele dintre inițiator și investitor și a asigura securitatea juridică în ceea ce privește domeniul de aplicare al protecției creditului achiziționate pentru expunerile-suport, ar trebui ca respectiva protecție a creditului să identifice în mod clar obligațiile de referință care dau naștere expunerilor-suport, precum și entitățile sau debitorii cărora le revin obligațiile respective. Prin urmare, obligațiile de referință pentru care este achiziționată protecția ar trebui să fie identificate în mod clar în orice moment, prin intermediul unui registru de referințe, și ar trebui să fie actualizate. Respectiva cerință ar trebui, de asemenea, să facă parte în mod indirect din criteriul care definește securitizarea STS înscrisă în bilanț și exclude securitizarea de arbitraj din cadrul privind STS.

(19) Evenimentele de credit care declanșează plățile prevăzute în contractul de protecție a creditului ar trebui să includă cel puțin evenimentele menționate în partea a treia titlul II capitolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Astfel de evenimente sunt bine cunoscute și ușor de recunoscut din perspectiva pieței și ar trebui să contribuie la asigurarea coerenței cu cadrul prudențial. Măsurile de restructurare datorată dificultăților financiare, care constau în concesii față de un debitor care se confruntă sau este pe cale să se confrunte cu dificultăți în ceea ce privește îndeplinirea angajamentelor sale financiare, nu ar trebui să împiedice declanșarea evenimentului de credit.

(20) Dreptul inițiatorului, în calitate de cumpărător de protecție, de a primi plăți în timp util pentru pierderile efective ar trebui să fie protejat în mod corespunzător. În consecință, documentele aferente tranzacției ar trebui să prevadă un proces de decontare solid și transparent pentru determinarea pierderilor efective din portofoliul de referință, pentru a se evita ca inițiatorul să nu primească plăți suficiente. Deoarece stabilirea pierderilor ar putea fi un proces de durată, pentru a se asigura efectuarea la timp a plăților către inițiator, ar trebui să se efectueze plăți intermediare în termen de cel mult șase luni de la producerea unui eveniment de credit. În plus, ar trebui să existe un mecanism de ajustare finală pentru a se asigura că plățile intermediare acoperă pierderile efective și pentru a se evita ca acestea să depășească nivelul pierderilor efective, ceea ce ar fi în detrimentul investitorilor. Mecanismul de decontare a pierderilor ar trebui, de asemenea, să specifice în mod clar perioada maximă de prelungire care ar trebui să se aplice procesului de restructurare pentru expunerile respective, iar perioada de prelungire nu ar trebui să depășească doi ani. Acest mecanism de decontare a pierderilor ar trebui să asigure eficacitatea contractului de protecție a creditului din perspectiva inițiatorului și să le ofere investitorilor securitate juridică cu privire la data încetării obligației lor de a efectua plăți și să contribuie astfel la realizarea unei piețe funcționale.

(21) Existența unui agent terț de verificare este o practică larg răspândită pe piață, care sporește securitatea juridică pentru toate părțile implicate într-o tranzacție, reducând astfel probabilitatea diferendelor și a litigiilor care ar putea apărea ca urmare a procesului de alocare a pierderilor. Pentru a consolida soliditatea mecanismului de decontare a pierderilor aferente tranzacției, ar trebui să fie desemnat un agent de verificare terț care să efectueze o analiză a corectitudinii și exactității anumitor aspecte ale protecției creditului în cazul în care s-a declanșat un eveniment de credit.

([8]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(22) Primele de protecție a creditului ar trebui să depindă numai de cuantumul neachitat și de riscul de credit ale tranșei protejate. Primele necontingente nu ar trebui să fie permise în securitizările STS înscrise în bilanț, deoarece acestea ar putea fi utilizate pentru a submina transferul efectiv al riscului de la inițiator, în calitate de cumpărător de protecție, către vânzătorii de protecție. Alte mecanisme, cum ar fi plățile în avans ale primelor, mecanismele de reduceri sau structurile de prime prea complexe, ar trebui, de asemenea, să fie interzise în cazul securitizărilor STS înscrise în bilanț.

(23) Pentru a asigura stabilitatea și continuitatea protecției creditului, rezilierea anticipată de către inițiator a unei securitizări STS înscrise în bilanț ar trebui să fie posibilă numai în anumite circumstanțe bine definite și limitate. Cu toate că inițiatorul ar trebui să aibă dreptul să închidă protecția creditului la începutul producerii anumitor evenimente de reglementare specificate, evenimentele respective ar trebui să implice modificări efective ale legislației sau ale impozitării care nu ar fi putut fi anticipate în mod rezonabil la momentul inițierii tranzacției și care au un efect negativ semnificativ asupra cerințelor de capital ale inițiatorului sau asupra economiei tranzacției față de așteptările părților la momentul respectiv. Securitizările STS înscrise în bilanț nu ar trebui să includă opțiuni de stingere complexe pentru inițiator, în special opțiuni de stingere a tranzacțiilor la un anumit moment în timp care pot fi exercitate într-un termen foarte scurt, cu scopul de a modifica temporar reprezentarea poziției de capital de la caz la caz.

(24) Marja sintetică în exces este prezentă pe scară largă în anumite tipuri de tranzacții și este un mecanism util atât pentru investitori, cât și pentru inițiatori, de reducere a costului protecției creditului și, respectiv, a expunerii la risc. În acest sens, marja sintetică în exces este esențială pentru unele clase specifice de active de retail, cum ar fi creditele acordate IMM-urilor și creditele de consum, care prezintă atât un randament mai ridicat, cât și pierderi din credite mai ridicate față de alte clase de active și în cazul cărora expunerile securitizate generează o marjă în exces pentru a acoperi pierderile respective. Cu toate acestea, în cazul în care valoarea marjei sintetice în exces subordonate poziției investitorului este prea ridicată, este posibil ca investitorul în pozițiile din securitizare să nu suporte pierderi în niciun scenariu realist, ceea ce înseamnă că nu se realizează niciun transfer efectiv de risc. Pentru a atenua preocupările în materie de supraveghere și a standardiza și mai mult această caracteristică structurală, este important să se specifice criterii stricte pentru securitizările STS înscrise în bilanț și să se asigure o informare completă cu privire la utilizarea marjei sintetice în exces.

(25) Numai contractele de protecție a creditului de înaltă calitate ar trebui să fie eligibile pentru securitizările STS înscrise în bilanț. Protecția nefinanțată a creditului ar trebui să fie asigurată prin restrângerea sferei furnizorilor de protecție eligibili la entitățile care sunt furnizori eligibili în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care sunt recunoscute drept contrapărți cu o pondere de risc de 0 % în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 2 din regulamentul menționat. În cazul protecției finanțate a creditului, inițiatorul, în calitate de cumpărător de protecție, și investitorii, în calitate de vânzători de protecție, ar trebui să recurgă la garanții reale de înaltă calitate, care ar trebui să se refere la orice formă de garanții reale cărora li se poate atribui o pondere de risc de 0 % în temeiul capitolului respectiv, sub rezerva unor contracte adecvate de depozit sau de custodie. În cazul în care garanția reală furnizată este sub formă de numerar, aceasta ar trebui să fie păstrată fie de o instituție de credit terță, fie într-un depozit la cumpărătorul de protecție, în ambele cazuri sub rezerva unei bonități minime.

(26) Statele membre ar trebui să desemneze autoritățile competente responsabile cu supravegherea respectării cerințelor pe care trebuie să le îndeplinească securitizările sintetice pentru a putea fi desemnate ca STS. Autoritatea competentă ar putea fi aceeași cu cea desemnată pentru a supraveghea respectarea de către inițiatori, sponsori și SSPE a cerințelor pe care trebuie să le îndeplinească securitizările tradiționale pentru fi desemnate ca STS. Ca și în cazul securitizărilor tradiționale, această autoritate competentă ar putea fi diferită de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea respectării de către inițiatori, creditorii inițiali, SSPE, sponsori și investitori a obligațiilor prudențiale prevăzute la articolele 5-9 din Regulamentul (UE) 2017/2402 și a căror respectare a fost încredințată în mod specific autorităților competente responsabile cu supravegherea prudențială a instituțiilor financiare relevante, dată fiind dimensiunea prudențială a acestor obligații.

(27) Pentru a se evita eventuale efecte negative asupra stabilității financiare, introducerea unui cadru specific pentru securitizările STS înscrise în bilanț ar trebui însoțită de o supraveghere macroprudențială corespunzătoare. În mod concret, Comitetul European pentru Risc Sistemic (CERS), înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([9]), ar trebui să monitorizeze riscurile macroprudențiale legate de securitizarea sintetică și să determine dacă riscurile au fost îndepărtate în măsură suficientă de elementele sistemice ale sistemului financiar.

([9]) Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

(28) În vederea includerii în Regulamentul (UE) 2017/2402 a unor cerințe de transparență legate de durabilitate, ABE ar trebui să aibă obligația de a publica, în strânsă cooperare cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (ESMA), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([10]) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) (EIOPA), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([11]), un raport privind elaborarea unui cadru specific pentru securitizări durabile. În raportul respectiv ar trebui să se analizeze în mod corespunzător în special introducerea factorilor de durabilitate, punerea în practică a unor cerințe proporționale privind publicarea și obligația de diligență, conținutul, metodologia și prezentarea informațiilor legate de efectele negative asupra mediului și asupra aspectelor sociale și de guvernanță, precum și eventualele efecte asupra stabilității financiare, dezvoltării pieței securitizărilor din Uniune și asupra capacității băncilor de a acorda împrumuturi. Pe baza raportului respectiv, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport privind crearea unui cadru specific pentru securitizările durabile, însoțit, după caz, de o propunere legislativă.

(29) Nu sunt suficient de dezvoltate obligațiile de informare a investitorilor privind includerea riscurilor aferente durabilității și luarea în considerare a efectelor negative asupra durabilității ale deciziilor de investiții, deoarece aceste obligații de informare nu fac încă obiectul unor cerințe armonizate. În conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului ([12]), producătorii de produse financiare și consilierii financiari ai investitorilor finali au obligația de a lua în considerare principalele efecte negative ale deciziilor de investiții asupra factorilor de durabilitate și de a explica modul în care politicile lor privind obligația de diligență țin seama de aceste efecte negative principale. Obligația de informare cu privire la efectele negative asupra durabilității este însoțită de standarde tehnice de reglementare, elaborate în comun de ABE, ESMA și EIOPA (denumite în mod colectiv „autoritățile europene de supraveghere"), privind conținutul, metodologiile și prezentarea informațiilor corespunzătoare care trebuie transmise în conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/2088. Inițiatorii securitizărilor STS ar trebui să dispună, de asemenea, de opțiunea de a transmite informații specifice privind luarea în considerare a efectelor negative asupra factorilor de durabilitate, acordând o atenție deosebită efectelor asupra climei și altor efecte asupra aspectelor de mediu, sociale și de guvernanță. Pentru a se armoniza obligația de informare și pentru a se asigura consecvența dintre Regulamentul (UE) 2019/2088 și Regulamentul (UE) 2017/2402, Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere ar trebui să elaboreze standarde tehnice de reglementare, bazându-se pe cât posibil pe rezultatul activităților desfășurate în contextul Regulamentului (UE) 2019/2088, adaptându-l, dacă este necesar și pertinent, la situația specifică a securitizărilor.

(30) Întrucât obiectivele prezentului regulament, și anume extinderea cadrului privind securitizările STS la securitizările sintetice și eliminarea obstacolelor normative din calea securitizărilor de NPE-uri pentru a spori și mai mult capacitățile de creditare, fără a relaxa normele prudențiale privind creditarea bancară, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, ci, având în vedere amploarea și efectele lor, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective;

(31) Prin urmare, Regulamentul (UE) 2017/2402 ar trebui modificat în consecință.

(32) Având în vedere necesitatea introducerii unor măsuri specifice pentru susținerea redresării economice ca urmare a crizei provocate de COVID-19 cât mai rapid cu putință, prezentul regulament ar trebui să intre în vigoare în regim de urgență în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

---

([10]) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

([11]) Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

([12]) Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Modificarea Regulamentului (UE) 2017/2402

Regulamentul (UE) 2017/2402 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 se adaugă următoarele puncte:

„24. «expunere neperformantă» sau «NPE» înseamnă o expunere care îndeplinește oricare din condițiile prevăzute la articolul 47a alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

25. «securitizare NPE» înseamnă o securitizare garantată cu un portofoliu de expuneri neperformante a căror valoare nominală reprezintă cel puțin 90 % din valoarea nominală a întregului portofoliu în momentul inițierii și la orice dată ulterioară la care sunt adăugate sau scoase active din portofoliul de active suport ca urmare a reconstituirii sau a restructurării portofoliului sau din orice alt motiv pertinent;

26. «contract de protecție a creditului» înseamnă un contract încheiat între inițiator și investitor pentru transferarea riscului de credit al expunerilor securitizate de la inițiator către investitor prin utilizarea de instrumente derivate de credit sau de garanții, contract prin care inițiatorul se angajează să plătească investitorului un cuantum, cunoscut ca primă de protecție a creditului, iar investitorul se angajează să plătească inițiatorului un cuantum, cunoscut ca plată pentru protecția creditului în cazul în care are loc unul dintre evenimentele de credit definite în contract;

27. «primă pentru protecția creditului» înseamnă cuantumul pe care inițiatorul s-a angajat să îl plătească investitorului, prin contractul de protecție a creditului, pentru protecția creditului promisă de investitor;

28. «plată pentru protecția creditului» înseamnă cuantumul pe care investitorul s-a angajat să îl plătească inițiatorului, prin contractul de protecție a creditului, în cazul producerii unui eveniment de credit definit în contractul de protecție a creditului;

29. «marjă sintetică în exces» înseamnă cuantumul care, potrivit documentelor unei securitizări sintetice, este stabilit prin contract de către inițiator pentru a acoperi pierderile aferente expunerilor securitizate care ar putea apărea înaintea scadenței tranzacției;

30. «factori de durabilitate» înseamnă factorii de durabilitate definiți la articolul 2 punctul 24 din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului *;

31. «reducere de preț de cumpărare nerambursabilă» înseamnă diferența dintre soldul restant al expunerilor din portofoliul-suport și prețul la care respectivele expuneri sunt vândute de inițiator către SSPE, această diferență nefiind rambursată nici inițiatorului, nici creditorului inițial.

* Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).”

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) țara terță este inclusă pe lista țărilor terțe de mare risc care au deficiențe strategice în regimurile lor naționale privind combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, în conformitate cu articolul 9 din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului *;

* Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).”;

(b) se introduce următoarea literă:

„(aa) țara terță este inclusă în anexa I la lista UE a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale;";

(c) se adaugă următorul paragraf:

„Pentru o SSPE stabilită, după 9 aprilie 2021, într-o jurisdicție menționată în Anexa II din cauza funcționării unui regim fiscal dăunător, investitorul notifică investițiile în valori mobiliare emise de respectiva SSPE autorităților fiscale competente ale statului membru în care investitorul își are sediul în scopuri fiscale."

3. La articolul 5 alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(f) în cazul expunerilor neperformante se aplică standarde solide la selectarea și stabilirea prețului expunerilor."

4. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următoarele paragrafe:

„La calculul interesului economic net semnificativ, reținătorul ia în considerare eventualele taxe care pot fi folosite în practică pentru a reduce efectiv interesul economic net semnificativ.

În cazul securitizărilor tradiționale de NPE-uri, cerința prevăzută la prezentul alineat poate fi îndeplinită și de societatea de administrare, cu condiția ca aceasta să poată demonstra că are cunoștințe de specialitate în ceea ce privește administrarea expunerilor similare celor securitizate și dispune de politici, proceduri și controale de gestionare a riscurilor bine documentate și adecvate, legate de administrarea expunerilor.";

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) Prin derogare de la alineatul (3), în cazul securitizărilor de NPE-uri și în cazul în care a fost convenită o reducere de preț de cumpărare nerambursabilă, reținerea unui interes economic net semnificativ în sensul alineatului menționat nu poate fi mai mică de 5 % din suma dintre valoarea netă a expunerilor securitizate care se califică drept expuneri neperformante și, dacă este cazul, valoarea nominală a eventualelor expuneri performante ce au fost securitizate.

Valoarea netă a unei expuneri neperformante se calculează prin deducerea reducerii prețului de cumpărare nerambursabile convenite la nivelul fiecărei expuneri securitizate la momentul inițierii sau, după caz, a unei cote corespunzătoare din reducerea de preț de cumpărare nerambursabilă convenită la nivelul portofoliului de expuneri-suport, în momentul inițierii, din valoarea nominală a expunerii sau, dacă este cazul, din valoarea sa neachitată în momentul inițierii. În plus, pentru a determina valoarea netă a expunerilor neperformante securitizate, în reducerea de preț de cumpărare nerambursabilă se poate include diferența dintre valoarea nominală a tranșelor securitizării de NPE subscrise de inițiator în vederea vânzării ulterioare și prețul la care tranșele respective sunt vândute prima dată unor părți terțe separate.";

(c) alineatul (7) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf se adaugă următoarele litere:

„(f) modalitățile de reținere a riscului în conformitate cu alineatele (3) și (3a) în cazul securitizărilor de NPE;

(g) efectul taxelor plătite reținătorului asupra interesului economic net semnificativ în sensul alineatului (1).";

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ABE prezintă Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 10 octombrie 2021."

5. La articolul 9 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Prin derogare de la primul paragraf, în ceea ce privește expunerile-suport care, în momentul în care inițiatorul le-a cumpărat de la partea terță relevantă, erau expuneri neperformante, se aplică standarde solide la selectarea și stabilirea prețului expunerilor."

6. La articolul 18, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) securitizarea îndeplinește toate cerințele prevăzute în secțiunea 1, 2 sau 2a a prezentului capitol, iar ESMA a fost notificată în temeiul articolului 27 alineatul (1); și”.

7. Titlul secțiunii 1 din capitolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Cerințe pentru securitizarea tradițională simplă, transparentă și standardizată alta decât ABCP”.

8. Articolul 19 se modifică după cum urmează:

(a) titlul articolului se înlocuiește cu următorul text:

„Securitizarea tradițională simplă, transparentă și standardizată alta decât ABCP”;

(b) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Securitizările tradiționale, cu excepția programelor ABCP și a tranzacțiilor ABCP, care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 20, 21 și 22, sunt considerate a fi STS.”

9. Articolul 22 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4) se adaugă următorul paragraf:

„Prin derogare de la primul paragraf, începând cu 1 iunie 2021, inițiatorii pot să publice informațiile disponibile referitoare la principalele efecte negative ale activelor finanțate prin expunerile-suport asupra factorilor de durabilitate.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(6) Până la 10 iulie 2021, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere, proiecte de standarde tehnice de reglementare în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, în ceea ce privește conținutul, metodologiile și prezentarea informațiilor menționate la alineatul (4) al doilea paragraf de la prezentul articol în ceea ce privește indicatorii de durabilitate referitori la efectele negative asupra climei și la alte efecte negative asupra mediului și asupra aspectelor sociale și de guvernanță.

Dacă este oportun, proiectele de standarde tehnice de reglementare prevăzute la primul paragraf reflectă sau se bazează pe standardele tehnice de reglementare elaborate în conformitate cu mandatul acordat AES prin Regulamentul (UE) 2019/2088, în special la articolul 2a și la articolul 4 alineatele (6) și (7).

Comisia este împuternicită să completeze prezentul regulament prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.”

10. Se introduce următoarea secțiune:

„*SECȚIUNEA 2a*

Cerințe pentru securitizările înscrise în bilanț simple, transparente și standardizate

Articolul 26a

Securitizări înscrise în bilanț simple, transparente și standardizate

(1) Securitizările sintetice care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 26b-26e sunt considerare securitizări STS înscrise în bilanț.

(2) ABE, în strânsă cooperare cu ESMA și EIOPA, poate adopta, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ghiduri și recomandări privind interpretarea și aplicarea armonizată a cerințelor prevăzute la articolele 26b-26e din prezentul regulament.

Articolul 26b

Cerințe privind simplitatea

(1) Un inițiator este o entitate care deține o autorizație sau o licență de funcționare în Uniune.

Un inițiator care cumpără expunerile unei părți terțe în cont propriu și apoi le securitizează aplică în cazul acestor expuneri politici referitoare la credit, colectare, restructurarea datoriilor și administrarea creditelor care nu sunt mai puțin stricte decât politicile pe care inițiatorul le aplică expunerilor comparabile care nu au fost cumpărate.

(2) Expunerile-suport sunt inițiate ca parte a activității de bază a inițiatorului.

(3) La încheierea tranzacției, expunerile-suport se păstrează în bilanțul inițiatorului sau al unei entități care face parte din același grup ca și inițiatorul.

În sensul prezentului alineat, un grup este:

(a) fie un grup de entități juridice care fac obiectul consolidării prudențiale în conformitate cu partea întâi titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) fie un grup, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2009/138/CE.

(4) Inițiatorul nu prevede o protecție pentru expunerea sa la riscul de credit al expunerilor-suport ale securitizării dincolo de protecția asigurată de contractul de protecție a creditului.

(5) Contractul de protecție a creditului trebuie să respecte normele privind diminuarea riscului de credit prevăzute la articolul 249 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau, atunci când articolul respectiv nu este aplicabil, cerințe care nu sunt mai puțin stricte decât cerințele prevăzute la articolul menționat.

(6) Inițiatorul prezintă declarații și garanții care să ateste îndeplinirea următoarelor cerințe:

(a) inițiatorul sau o entitate din grupul din care face parte inițiatorul are dreptul de proprietate deplin, legal și valabil asupra expunerilor-suport și asupra drepturilor accesorii asociate acestora;

(b) în cazul în care inițiatorul este o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau o întreprindere de asigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE, inițiatorul sau o entitate care este inclusă în sfera de supraveghere pe bază consolidată reține în bilanțul său riscul de credit al expunerilor-suport;

(c) fiecare expunere-suport respectă, la data la care este inclusă în portofoliul securitizat, criteriile de eligibilitate și toate condițiile, altele decât producerea unui eveniment de credit de tipul celor menționate la articolul 26e alineatul (1), pentru plata pentru protecția creditului în conformitate cu contractul de protecție a creditului ce face parte din documentele securitizării;

(d) potrivit informațiilor deținute de inițiator, contractul pentru fiecare expunere-suport conține o obligație juridică, valabilă, imperativă și executorie față de debitor de a plăti sumele de bani specificate în contractul respectiv;

(e) expunerile-suport respectă criterii de subscriere care nu sunt mai puțin stricte decât criteriile standard de subscriere pe care inițiatorul le aplică expunerilor similare care nu sunt securitizate;

(f) potrivit informațiilor deținute de inițiator, niciunul dintre debitori nu se află într-o situație în care își încalcă în mod semnificativ sau nu își îndeplinește obligațiile legate de o expunere-suport, la data la care respectiva expunere-suport este inclusă în portofoliul securitizat;

(g) potrivit informațiilor deținute de inițiator, documentele aferente tranzacției nu conțin nicio informație falsă cu privire la detaliile expunerilor-suport;

(h) la încheierea tranzacției sau în momentul în care o expunere-suport este inclusă în portofoliul securitizat, contractul dintre debitor și creditorul inițial referitor la respectiva expunere-suport nu a suferit modificări care să fi afectat caracterul executoriu sau posibilitățile de colectare a respectivei expuneri-suport.

(7) Expunerile-suport îndeplinesc criterii de eligibilitate prestabilite, clare și documentate, care să nu permită administrarea activă a portofoliului în mod discreționar în ceea ce privește expunerile respective.

În sensul prezentului alineat, nu se consideră că substituirea expunerilor care încalcă declarațiile ori garanțiile sau, atunci când securitizarea include o perioadă de reconstituire, adăugarea de expuneri care îndeplinesc condițiile de reconstituire definite fac parte din administrarea activă a portofoliului.

Orice expunere adăugată după data încheierii tranzacției îndeplinește criterii de eligibilitate care să nu fie mai puțin stricte decât cele aplicate în cursul selecției inițiale a expunerilor-suport.

O expunere-suport poate fi eliminată din tranzacție atunci când expunerea-suport:

(a) a fost rambursată integral sau a ajuns la scadență în alt mod;

(b) a fost vândută în cursul desfășurării normale a activității inițiatorului, cu condiția ca această vânzare să nu constituie suport implicit, astfel cum se menționează la articolul 250 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) face obiectul unei modificări care nu este determinată de situația creditelor, cum ar fi refinanțarea sau restructurarea datoriei, și care intervine în cursul obișnuit al administrării respectivei expuneri-suport; sau

(d) nu îndeplinea criteriile de eligibilitate în momentul în care a fost inclusă în tranzacție.

(8) Securitizarea se garantează cu un portofoliu de expuneri-suport care sunt omogene din punctul de vedere al tipului de active, ținând cont de caracteristicile specifice legate de fluxurile de numerar ale tipului de active, inclusiv de caracteristicile contractuale în materie de risc de credit și de plată în avans ale acestora. Un portofoliu de expuneri-suport cuprinde un singur tip de active.

Expunerile-suport menționate la primul paragraf conțin obligații contractuale cu caracter imperativ și executoriu, cu drept de regres deplin împotriva debitorilor și, după caz, a garanților.

Expunerile-suport menționate la primul paragraf conțin fluxuri de plăți periodice definite, ale căror tranșe pot diferi ca valoare, legate de plata chiriei, a principalului sau a dobânzilor sau de orice alt drept de a primi venituri din activele-suport pentru astfel de plăți. Expunerile-suport pot, de asemenea, să genereze încasări din vânzarea oricăror active finanțate sau în sistem de leasing.

Expunerile-suport menționate la primul paragraf al prezentului alineat nu trebuie să includă valori mobiliare, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Directiva 2014/65/UE, altele decât obligațiunile corporative care nu sunt cotate într-un loc de tranzacționare.

(9) Expunerile-suport nu includ nicio poziție din securitizare.

(10) Standardele de subscriere în temeiul cărora sunt inițiate expunerile-suport, precum și orice modificare semnificativă față de standardele anterioare de subscriere se comunică integral fără întârzieri nejustificate investitorilor potențiali. Expunerile-suport sunt subscrise cu drept de regres deplin împotriva unui debitor care nu este o SSPE. Nicio parte terță nu poate fi implicată în deciziile de creditare sau de subscriere referitoare la expunerile-suport.

În cazul securitizărilor în care expunerile-suport sunt împrumuturi locative, portofoliul de împrumuturi nu include niciun împrumut care a fost comercializat și subscris pe baza premisei că s-a adus la cunoștința solicitantului împrumutului sau, după caz, intermediarilor, faptul că este posibil ca informațiile furnizate să nu fi fost verificate de către creditor.

Evaluarea bonității debitorului îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 8 din Directiva 2008/48/CE sau la articolul 18 alineatele (1)-(4), articolul 18 alineatul (5) litera (a) și articolul 18 alineatul (6) din Directiva 2014/17/UE sau, după caz, cerințele echivalente din țările terțe.

Inițiatorul sau creditorul inițial dispune de cunoștințe de specialitate în ceea ce privește inițierea unor expuneri similare celor securitizate.

(11) În momentul în care sunt selectate, expunerile-suport nu includ expuneri în stare de nerambursare în înțelesul articolului 178 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau expuneri față de un debitor sau garant aflat în dificultate care, potrivit informațiilor deținute de inițiator sau de creditorul inițial:

(a) a fost declarat în stare de insolvență, o instanță le-a acordat creditorilor săi, cu titlu definitiv și inatacabil, un drept de executare sau daune materiale ca urmare a unei plăți neefectuate într-o perioadă de trei ani anterioară datei inițierii sau a fost supus unui proces de restructurare a datoriei pentru expunerile sale neperformante într-o perioadă de trei ani anterioară datei selecției expunerilor-suport, cu excepția cazului în care:

(i) o expunere-suport restructurată nu a prezentat noi arierate de la data restructurării care trebuie să fi avut loc cu cel puțin un an înainte de data selecției expunerilor-suport; și

(ii) informațiile furnizate de inițiator în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) primul paragraf litera (a) și litera (e) punctul (i) precizează în mod explicit proporția expunerilor-suport restructurate, data și detaliile restructurării, precum și performanța lor de la data restructurării;

(b) figura, la data inițierii expunerii-suport, după caz, într-un registru public de persoane cu un istoric negativ în materie de credite sau, dacă nu există un astfel de registru public, într-un alt registru al creditelor care se află la dispoziția inițiatorului sau a creditorului inițial; sau

(c) are o evaluare a creditului sau un punctaj de bonitate care indică faptul că riscul ca plățile convenite prin contract să nu fie efectuate este semnificativ mai mare decât în cazul expunerilor comparabile deținute de inițiator care nu sunt securitizate.

(12) La momentul includerii expunerilor-suport, debitorii au efectuat cel puțin o plată, cu excepția cazului în care:

(a) securitizarea este o securitizare reînnoibilă, garantată cu expuneri care se plătesc într-o singură tranșă sau care au o scadență de mai puțin de un an, inclusiv, fără restricții, plățile lunare pentru credite reînnoibile; sau

(b) expunerea reprezintă refinanțarea unei expuneri care este deja inclusă în tranzacție.

(13) ABE, în strânsă cooperare cu ESMA și EIOPA, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare prin care se aduc precizări suplimentare în legătură cu expunerile-suport menționate la alineatul (8) care sunt considerate omogene.

ABE prezintă Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 10 octombrie 2021.

Comisia este împuternicită să completeze prezentul regulament prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 26c

Cerințe privind standardizarea

(1) Inițiatorul sau creditorul inițial îndeplinește cerința de reținere a riscului în conformitate cu articolul 6.

(2) Riscul de rată a dobânzii și riscul valutar care decurg din securitizare și posibilele efecte ale acestora asupra plăților către inițiator și investitori se descriu în documentația tranzacției. Aceste riscuri sunt atenuate în mod corespunzător, iar orice măsuri luate în acest sens sunt publicate. Orice garanție reală care garantează obligațiile investitorului prevăzute în contractul de protecție a creditului este denominată în aceeași monedă în care este denominată plata pentru protecția creditului.

În cazul unei securitizări prin intermediul unei SSPE, valoarea pasivelor SSPE corespunzătoare plăților de dobânzi către investitori este, la fiecare dată de plată, egală sau mai mică decât valoarea veniturilor încasate de SSPE de la inițiator și din orice contracte de garanție reală.

Portofoliul de expuneri-suport nu include instrumente derivate, cu excepția cazului în care acestea au ca scop acoperirea riscului de rată a dobânzii sau a riscului valutar al expunerilor-suport. Aceste instrumente derivate sunt subscrise și documentate în conformitate cu standardele comune utilizate în domeniul finanțelor internaționale.

(3) Orice plăți ale dobânzilor de referință efectuate în legătură cu tranzacția se bazează pe oricare dintre următoarele elemente:

(a) ratele dobânzilor utilizate în general pe piață sau ratele sectoriale utilizate în general care reflectă costurile finanțării și nu prevăd formule sau instrumente derivate complexe;

(b) venitul generat de garanția reală care garantează obligațiile investitorului prevăzute în contractul de protecție.

Orice plăți ale dobânzilor de referință datorate pentru expunerile-suport se bazează pe ratele dobânzilor utilizate în general pe piață sau pe rate sectoriale utilizate în general care reflectă costurile finanțării și nu prevăd formule sau instrumente derivate complexe.

(4) În urma producerii unui eveniment care determină executarea în ceea ce îl privește pe inițiator, investitorul este autorizat să ia măsuri de executare.

În cazul unei securitizări prin intermediul unei SSPE, atunci când s-a emis un aviz de executare sau de reziliere a contractului de protecție a creditului, în SSPE nu poate fi blocată nicio sumă de lichidități mai mare decât cea necesară pentru a asigura funcționarea operațională a SSPE respective, efectuarea plăților de protecție pentru expunerile-suport în stare de nerambursare care sunt încă într-un proces de restructurare a datoriilor în momentul rezilierii sau rambursarea structurată a investitorilor în conformitate cu clauzele contractuale ale securitizării.

(5) Pierderile se alocă deținătorilor unei poziții din securitizare în ordinea rangurilor de prioritate a tranșelor, începând cu tranșa cea mai subordonată.

Amortizarea secvențială se aplică tuturor tranșelor pentru a determina cuantumul neachitat al tranșelor la fiecare dată de plată, începând cu tranșa de rang superior.

Prin derogare de la al doilea paragraf, tranzacțiile care prevăd o ordine de prioritate nesecvențială a plăților conțin factori de declanșare legați de performanța expunerilor-suport, care duc la transformarea amortizării în plăți secvențiale în ordinea rangului de prioritate. Acești factori de declanșare legați de performanță includ cel puțin:

(a) fie creșterea cuantumului cumulat al expunerilor aflate în stare de nerambursare, fie creșterea pierderilor cumulate mai mare decât un procentaj stabilit din cuantumul restant al portofoliului-suport;

(b) un factor declanșator suplimentar cu caracter retrospectiv; precum și

(c) un factor declanșator cu caracter prospectiv.

ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare privind specificarea și, acolo unde este cazul, calibrarea factorilor declanșatori legați de performanță.

ABE prezintă Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 30 iunie 2021.

Comisia este împuternicită să completeze prezentul regulament prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la paragraful al patrulea în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Pe măsură ce tranșele se amortizează, investitorilor li se rambursează garanțiile reale într-un cuantum egal cu valoarea amortizării tranșelor respective, cu condiția ca investitorii să fi garantat tranșele respective cu garanții reale.

În cazul în care s-a produs un eveniment de credit de tipul celor menționate la articolul 26e în legătură cu expunerile-suport, iar restructurarea datoriilor aferentă expunerilor respective nu a fost finalizată, valoarea protecției creditului rămasă la orice dată de plată este cel puțin echivalentă cu valoarea nominală neachitată a respectivelor expuneri-suport, minus valoarea oricărei plăți intermediare efectuate în legătură cu respectivele expuneri-suport.

(6) Documentele aferente tranzacției prevăd dispoziții adecvate de amortizare anticipată sau factori care declanșează încetarea perioadei de reînnoire, în cazul în care securitizarea este reînnoibilă, inclusiv cel puțin:

(a) o deteriorare a calității creditului expunerilor-suport până la un prag prestabilit sau sub acesta;

(b) creșterea pierderilor peste un prag prestabilit;

(c) incapacitatea de a iniția suficiente expuneri-suport noi, care să corespundă nivelului prestabilit de calitate a creditului, în decursul unei perioade specificate.

(7) Documentele aferente tranzacției specifică în mod clar:

(a) obligațiile contractuale, sarcinile și responsabilitățile societății de administrare, ale mandatarului și ale altor furnizori de servicii auxiliare, după caz, și ale agentului terț de verificare menționat la articolul 26e alineatul (4);

(b) dispozițiile care asigură înlocuirea societății de administrare, a mandatarului, a altor furnizori de servicii auxiliare sau a agentului terț de verificare menționat la articolul 26e alineatul (4) în cazul în care oricare dintre respectivii furnizori de servicii intră în stare de nerambursare sau în insolvență și dacă respectivii furnizori de servicii sunt alții decât inițiatorul, într-un mod care să nu ducă la încetarea furnizării serviciilor respective;

(c) procedurile de administrare care se aplică expunerilor-suport la data încheierii tranzacției și ulterior, precum și circumstanțele în care procedurile respective pot fi modificate;

(d) standardele de administrare pe care societatea de administrare este obligată să le respecte în procesul de administrare a expunerilor-suport pe întreaga durată a securitizării.

(8) Societatea de administrare are cunoștințe de specialitate în ceea ce privește administrarea expunerilor similare celor securitizate și dispune de politici, proceduri și controale de gestionare a riscurilor bine documentate și adecvate legate de administrarea expunerilor.

Societatea de administrare aplică proceduri de administrare a expunerilor-suport care să fie cel puțin la fel de stricte ca cele aplicate de către inițiator unor expuneri similare care nu sunt securitizate.

(9) Inițiatorul păstrează un registru de referințe actualizat pentru a identifica în orice moment expunerile-suport. În registrul respectiv sunt identificați debitorii de referință, obligațiile de referință din care decurg expunerile-suport și, pentru fiecare expunere-suport, valoarea nominală care este protejată și care este neachitată.

(10) Documentele aferente tranzacției includ dispoziții clare care să faciliteze soluționarea în timp util a conflictelor dintre diferitele clase de investitori. În cazul unei securitizări prin intermediul unei SSPE, drepturile de vot se definesc și se alocă deținătorilor de titluri în mod clar, iar responsabilitățile mandatarului și ale altor entități care au sarcini de fiducie față de investitori se identifică în mod clar.

Articolul 26d

Cerințe privind transparența

(1) Inițiatorul pune la dispoziția investitorilor potențiali, înainte de stabilirea prețurilor, datele istorice statice și dinamice privind starea de nerambursare și pierderea de performanță, precum datele privind incidentele de plată și starea de nerambursare, în ceea ce privește expuneri care sunt în mare măsură similare cu cele care sunt securitizate, precum și sursele acestor date și baza pe care se pretinde similaritatea. Aceste date acoperă o perioadă de cel puțin cinci ani.

(2) Înainte de încheierea tranzacției, un eșantion de expuneri-suport se supune unei verificări externe de către o parte adecvată și independentă, verificându-se inclusiv dacă expunerile-suport sunt eligibile pentru protecția creditului prevăzută în contractul de protecție a creditului.

(3) Înainte de stabilirea prețurilor securitizării, inițiatorul pune la dispoziția investitorilor potențiali un model de fluxuri de numerar ale pasivelor care reprezintă cu precizie relația contractuală dintre expunerile-suport și plățile care circulă între inițiator, investitori, alte părți terțe și, după caz, SSPE și, după stabilirea prețurilor, pune modelul respectiv la dispoziția investitorilor în permanență și la dispoziția investitorilor potențiali la cerere.

(4) În cazul unei securitizări în care expunerile-suport sunt împrumuturi locative sau credite auto sau contracte de leasing auto, inițiatorul publică informațiile disponibile referitoare la performanța de mediu a activelor finanțate prin respectivele împrumuturi locative, credite auto ori contracte de leasing auto, ca parte a informațiilor divulgate în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) primul paragraf litera (a).

Prin derogare de la primul paragraf, începând cu 1 iunie 2021, inițiatorii pot să publice informațiile disponibile referitoare la principalele efecte negative ale activelor finanțate prin expunerile-suport asupra factorilor de durabilitate.

(5) Inițiatorul răspunde de respectarea articolului 7. Informațiile cerute la articolul 7 alineatul (1) primul paragraf litera (a) se pun la dispoziția investitorilor potențiali înainte de stabilirea prețurilor, la cerere. Informațiile cerute la articolul 7 alineatul (1) primul paragraf literele (b)-(d) se pun la dispoziție înainte de stabilirea prețurilor, cel puțin sub formă de proiect sau într-o formă inițială. Documentele finale se pun la dispoziția investitorilor în termen de cel mult 15 zile de la încheierea tranzacției.

(6) Până la 10 iulie 2021, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun al autorităților de supraveghere europene, proiecte de standarde tehnice de reglementare în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, în ceea ce privește conținutul, metodologiile și prezentarea informațiilor menționate la alineatul (4) al doilea paragraf de la prezentul articol, în legătură cu indicatorii de durabilitate referitori la efectele negative asupra climei și la alte efecte negative asupra mediului și asupra aspectelor sociale și de guvernanță.

Dacă este oportun, aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf din prezentul alineat reflectă sau se bazează pe standardele tehnice de reglementare elaborate în conformitate cu mandatul acordat AES prin Regulamentul (UE) 2019/2088, în special la articolul 2a și la articolul 4 alineatele (6) și (7).

Comisia este împuternicită să completeze prezentul regulament prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 26e

Cerințe privind contractul de protecție a creditului, agentul terț de verificare și marja sintetică în exces

(1) Contractul de protecție a creditului acoperă cel puțin următoarele evenimente de credit:

(a) dacă transferul riscului se realizează prin utilizarea de garanții, evenimentele de credit menționate la articolul 215 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) dacă transferul riscului se realizează prin utilizarea de instrumente derivate de credit, evenimentele de credit menționate la articolul 216 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Toate evenimentele de credit sunt documentate.

Măsurile de restructurare, în înțelesul articolului 47b al Regulamentului (UE) nr. 575/2013, care sunt aplicate expunerilor-suport nu împiedică declanșarea evenimentelor de credit eligibile.

(2) Plata pentru protecția creditului în urma producerii unui eveniment de credit se calculează pe baza pierderilor realizate efectiv suferite de inițiator sau de creditorul inițial, astfel cum au fost calculate în conformitate cu politicile și procedurile lor de recuperare standard pentru tipurile de expuneri relevante și înregistrate în situațiile lor financiare la momentul efectuării plății. Plata finală pentru protecția creditului se efectuează într-un termen specificat după restructurarea datoriilor pentru expunerea-suport relevantă în cazul în care restructurarea datoriilor se încheie înainte de scadența legală prevăzută sau de rezilierea anticipată a contractului de protecție a creditului.

În termen de cel mult șase luni de la producerea unui eveniment de credit, astfel cum se menționează la alineatul (1), se efectuează o plată intermediară pentru protecția creditului în cazurile în care procesul de restructurare a datoriilor aplicat pierderilor pentru expunerea-suport relevantă nu a fost finalizat până la sfârșitul respectivei perioade de șase luni. Plata intermediară pentru protecția creditului este cel puțin egală cu cea mai mare dintre următoarele valori:

(a) cuantumul pierderilor așteptate care este echivalent cu deprecierea înregistrată de inițiator în situațiile sale financiare în conformitate cu cadrul contabil aplicabil la momentul efectuării plății intermediare, plecând de la premisa că contractul de protecție a creditului nu există și nu acoperă nicio pierdere;

(b) după caz, cuantumul pierderilor așteptate stabilit în conformitate cu partea a treia titlul II capitolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În cazul în care se efectuează o plată intermediară pentru protecția creditului, plata finală pentru protecția creditului menționată la primul paragraf se efectuează pentru a ajusta decontarea intermediară a pierderilor în funcție de pierderile realizate efectiv.

Metoda de calculare a plății intermediare și a plății finale pentru protecția creditului este specificată în contractul de protecție a creditului.

Plata pentru protecția creditului este proporțională cu partea din valoarea nominală neachitată a expunerii-suport corespunzătoare care intră sub incidența contractului de protecție a creditului.

Dreptul inițiatorului de a primi plata pentru protecția creditului este executoriu. Cuantumurile care trebuie să fie plătite de către investitori în temeiul contractului de protecție a creditului sunt prevăzute în mod clar în contractul de protecție a creditului și sunt limitate. Aceste cuantumuri trebuie să poată fi calculate în orice circumstanță. Contractul de protecție a creditului prevede în mod clar circumstanțele în care investitorii sunt obligați să efectueze plăți. Agentul terț de verificare menționat la alineatul (4) verifică dacă au existat astfel de circumstanțe.

Valoarea plății pentru protecția creditului se calculează la nivelul fiecărei expuneri-suport în cazul căreia s-a produs un eveniment de credit.

(3) Contractul de protecție a creditului specifică perioada maximă de prelungire care se aplică restructurării datoriilor pentru expunerile-suport în cazul cărora s-a produs un eveniment de credit de tipul celor menționate la alineatul (1), dar restructurarea datoriilor nu s-a încheiat în momentul scadenței legale prevăzute sau al rezilierii anticipate a contractului de protecție a creditului. Perioada de prelungire nu poate depăși doi ani. Contractul de protecție a creditului prevede că, până la sfârșitul perioadei de prelungire respective, se efectuează plata finală pentru protecția creditului, pe baza estimării finale a pierderii de către inițiator, care trebuie înregistrată de inițiator în situațiile sale financiare la momentul respectiv, plecând de la premisa că contractul de protecție a creditului nu există și nu acoperă nicio pierdere.

În cazul rezilierii contractului de protecție a creditului, restructurarea datoriilor continuă în ceea ce privește orice eveniment de credit nesoluționat care s-a produs înainte de rezilierea respectivă, în același mod ca cel descris la primul paragraf.

Primele de protecție a creditului care trebuie plătite în temeiul contractului de protecție a creditului sunt condiționate de valoarea nominală restantă a expunerilor securitizate performante la momentul plății și reflectă riscul tranșei protejate. În acest scop, contractul de protecție a creditului nu prevede prime garantate, plăți în avans ale primelor, mecanisme de rabaturi sau alte mecanisme care pot evita sau reduce alocarea efectivă a pierderilor către investitori sau care pot returna inițiatorului o parte din primele plătite, după scadența tranzacției.

Prin derogare de la al treilea paragraf din prezentul alineat, este permisă plata în avans a primelor, cu condiția respectării normelor privind ajutoarele de stat, atunci când schema de garantare este prevăzută în mod explicit în dreptul național al unui stat membru și beneficiază de o contragaranție din partea oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 214 alineatul (2) literele (a)-(d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Documentele aferente tranzacției descriu modul în care sunt calculate prima de protecție a creditului și eventualele cupoane ale instrumentelor financiare, dacă există, pentru fiecare dată de plată pe întreaga durată a securitizării.

Drepturile investitorilor de a primi primele de protecție a creditului sunt executorii.

(4) Inițiatorul desemnează un agent terț de verificare înainte de data încheierii tranzacției. Pentru fiecare dintre expunerile-suport pentru care se notifică un eveniment de credit, agentul terț de verificare verifică cel puțin toate elementele următoare:

(a) faptul că evenimentul de credit notificat este un eveniment de credit de tipul celor specificate în clauzele contractului de protecție a creditului;

(b) faptul că expunerea-suport era inclusă în portofoliul de referință la momentul producerii evenimentului de credit în cauză;

(c) faptul că expunerea-suport îndeplinea criteriile de eligibilitate la momentul includerii sale în portofoliul de referință;

(d) atunci când o expunere-suport a fost adăugată la securitizare ca urmare a unei reconstituiri, faptul că această reconstituire respecta condițiile de reconstituire;

(e) faptul că valoarea finală a pierderii este în concordanță cu pierderile înregistrate de inițiator în contul său de profit și pierdere;

(f) faptul că, în momentul în care se efectuează plata finală pentru protecția creditului, pierderile legate de expunerile-suport au fost alocate în mod corect investitorilor.

Agentul terț de verificare este independent de inițiator și de investitori și, după caz, de SSPE și a acceptat desemnarea sa ca agent terț de verificare până la data încheierii tranzacției.

În loc să verifice fiecare expunere-suport pentru care se solicită plata pentru protecția creditului, agentul terț de verificare poate efectua verificarea pe baza unor eșantioane. Cu toate acestea, investitorii pot solicita verificarea eligibilității oricărei expuneri-suport specifice în cazul în care nu sunt mulțumiți de verificarea pe bază de eșantioane.

Inițiatorul include în documentele aferente tranzacției angajamentul de a furniza agentului terț de verificare toate informațiile necesare pentru verificarea cerințelor prevăzute la primul paragraf.

(5) Inițiatorul nu poate rezilia o tranzacție înainte de scadența sa prevăzută decât ca urmare a unuia dintre următoarele evenimente:

(a) insolvența investitorului;

(b) neplata de către investitor a oricăror cuantumuri datorate în temeiul contractului de protecție a creditului sau o încălcare de către investitor a oricărei obligații semnificative prevăzute în documentele aferente tranzacției;

(c) evenimente de reglementare relevante, care includ:

(i) modificări relevante în dreptul Uniunii sau în dreptul intern, modificări relevante aduse de autoritățile competente interpretărilor publicate oficial privind dreptul Uniunii sau dreptul intern, după caz, sau modificări relevante în ceea ce privește impozitarea sau tratamentul contabil al tranzacției care au un efect negativ semnificativ asupra eficienței economice a unei tranzacții, în fiecare caz în comparație cu ceea ce era anticipat în momentul inițierii tranzacției și care nu ar fi putut fi anticipat în mod rezonabil la momentul respectiv;

(ii) stabilirea de către o autoritate competentă a faptului că inițiatorul sau orice entitate afiliată inițiatorului nu este autorizată sau nu mai este autorizată să recunoască un transfer semnificativ al riscului de credit în conformitate cu articolul 245 alineatul (2) sau (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește securitizarea;

(d) exercitarea unei opțiuni de stingere a tranzacției la un anumit moment în timp (*time call*), atunci când perioada de timp măsurată de la data încheierii tranzacției este egală sau mai mare decât durata de viață medie ponderată a portofoliului de referință inițial la data încheierii tranzacției;

(e) exercitarea unei opțiuni de solicitare a stingerii securitizării, astfel cum este definită la articolul 242 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(f) în cazul protecției nefinanțate a creditului, investitorul nu se mai califică drept furnizor de protecție eligibil în conformitate cu cerințele prevăzute la alineatul (8).

Documentele aferente tranzacției specifică dacă în tranzacția în cauză este inclus vreunul dintre drepturile de exercitare a unei opțiuni de stingere menționate la literele (d) și (e) și cum sunt structurate aceste drepturi de exercitare a unei opțiuni de stingere.

În sensul literei (d), opțiunea de stingere la un anumit moment în timp nu poate fi structurată astfel încât să evite alocarea de pierderi pozițiilor care beneficiază de îmbunătățirea calității creditului sau altor poziții deținute de investitori și nici nu poate fi structurată într-un alt mod care să asigure o îmbunătățire a calității creditului.

Dacă se exercită opțiunea de stingere la un anumit moment în timp, inițiatorii înștiințează autoritățile competente cu privire la modul în care sunt îndeplinite cerințele menționate la cel de al doilea și al treilea paragraf, inclusiv prin justificarea utilizării opțiunii de stingere la un anumit moment în timp și prezentând o situație plauzibilă care să arate că opțiunea respectivă nu a fost exercitată din cauza deteriorării calității activelor-suport.

În cazul protecției finanțate a creditului, la rezilierea contractului de protecție a creditului, garanțiile reale se restituie investitorilor în ordinea rangurilor de prioritate a tranșelor care fac obiectul dispozițiilor de drept relevante în materie de insolvență, aplicabile inițiatorului.

(6) Investitorii nu pot rezilia o tranzacție înainte de scadența sa prevăzută din niciun alt motiv decât neplata primei de protecție a creditului sau orice altă încălcare semnificativă a obligațiilor contractuale de către inițiator.

(7) Inițiatorul poate angaja o marjă sintetică în exces, care este disponibilă ca facilitate de îmbunătățire a calității creditului pentru investitori, în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) valoarea marjei sintetice în exces pe care inițiatorul se angajează să o utilizeze ca facilitate de îmbunătățire a calității creditului în fiecare perioadă de plată este specificată în documentele aferente tranzacției și exprimată ca procent fix din soldul total al portofoliului la începutul perioadei de plată relevante (marjă sintetică în exces fixă);

(b) marja sintetică în exces care nu este utilizată pentru a acoperi pierderile de credit care se înregistrează în cursul fiecărei perioade de plată se returnează inițiatorului;

(c) în cazul inițiatorilor care utilizează abordarea bazată pe modele interne de rating („abordarea IRB”) menționată la articolul 143 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cuantumul total angajat pe an nu poate depăși cuantumurile reglementate ale pierderilor așteptate pentru toate expunerile-suport pentru anul respectiv, calculate în conformitate cu articolul 158 din regulamentul respectiv;

(d) în cazul inițiatorilor care nu utilizează abordarea IRB menționată la articolul 143 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, modul de calcul al pierderilor așteptate pe o perioadă de un an aferente portofoliului-suport se stabilește în mod clar în documentele aferente tranzacției;

(e) documentele aferente tranzacției precizează condițiile prevăzute în prezentul alineat.

(8) Contractul de protecție a creditului îmbracă forma:

(a) unei garanții care îndeplinește cerințele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, prin intermediul căreia riscul de credit este transferat oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 214 alineatul (2) literele (a)-(d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu condiția ca expunerile față de investitor să se califice pentru o ponderare de risc de 0 % în temeiul părții a treia titlul II capitolul 2 din regulamentul respectiv;

(b) unei garanții care îndeplinește cerințele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care beneficiază de o contragaranție din partea oricăreia dintre entitățile menționate la litera (a) a prezentului alineat; sau

(c) unei alte protecții a creditului, care nu este menționată la literele (a) și (b) ale prezentului alineat, apărând sub forma unei garanții, a unui instrument derivat de credit sau a unui instrument de tipul *credit linked note* care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 249 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu condiția ca obligațiile investitorului să fie garantate cu garanții reale care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatele (9) și (10) ale prezentului articol.

(9) O altă protecție a creditului menționată la alineatul (8) litera (c) trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

(a) dreptul inițiatorului de a utiliza garanția reală pentru a acoperi obligațiile investitorilor în materie de plată a protecției este executoriu, iar acest caracter executoriu este asigurat prin contracte adecvate de garanție reală;

(b) dreptul investitorilor, atunci când securitizarea este lichidată sau pe măsură ce tranșele se amortizează, de a restitui orice garanție reală care nu a fost utilizată pentru a onora plățile de protecție este executoriu;

(c) în cazul în care garanția reală este investită în titluri de valoare, documentele aferente tranzacției stabilesc criteriile de eligibilitate și regimul de custodie pentru astfel de titluri.

Documentele aferente tranzacției precizează dacă investitorii rămân expuși la riscul de credit al inițiatorului.

Inițiatorul obține o opinie juridică de specialitate care să confirme caracterul executoriu al protecției creditului în toate jurisdicțiile relevante.

(10) Atunci când se acordă o altă protecție a creditului în conformitate cu alineatul (8) litera (c) de la prezentul articol, inițiatorul și investitorul recurg la garanții reale de înaltă calitate, care se încadrează într-una dintre categoriile următoare:

(a) garanții reale sub formă de titluri de datorie cu o pondere de risc de 0 %, menționate în partea a treia titlul II capitolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care îndeplinesc toate condițiile următoare:

(i) titlurile de datorie respective au o scadență reziduală maximă de trei luni, care nu depășește perioada rămasă până la următoarea dată de plată;

(ii) titlurile de datorie respective pot fi răscumpărate în schimbul unui cuantum în numerar cu o valoare egală cu soldul tranșei protejate;

(iii) titlurile de datorie respective sunt deținute de un depozitar independent de inițiator și de investitori;

(b) garanții reale sub formă de numerar deținut la o instituție de credit terță cu un nivel 3 de calitate a creditului sau un nivel superior acestuia, în conformitate cu punerea în corespondență prevăzută la articolul 136 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Prin derogare de la primul paragraf, sub rezerva consimțământului explicit exprimat în documentele finale aferente tranzacției de către investitor după ce și-a îndeplinit obligația de diligență în conformitate cu articolul 5 din prezentul regulament și a efectuat inclusiv o evaluare a oricărei expuneri relevante la riscul de credit al contrapărții, numai inițiatorul poate recurge la garanții reale de înaltă calitate sub formă de numerar în depozit la inițiator sau la una dintre entitățile afiliate inițiatorului, dacă inițiatorul sau una dintre entitățile afiliate acestuia îndeplinește cerința de calitate a creditului cel puțin de nivel 2 în conformitate cu punerea în corespondență prevăzută la articolul 136 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Autoritățile competente desemnate în temeiul articolului 29 alineatul (5) pot, după consultarea ABE, să permită constituirea de garanții reale sub formă de numerar în depozit la inițiator sau la una dintre entitățile afiliate inițiatorului, dacă inițiatorul sau una dintre entitățile afiliate acestuia îndeplinește cerința de calitate a creditului de nivel 3, cu condiția să poată fi dovedite dificultăți pe piață, obstacole obiective legate de nivelul de calitate a creditului atribuit statului membru al instituției sau eventuale probleme semnificative de concentrare din statul membru în cauză provocate de aplicarea cerinței de calitate a creditului cel puțin de nivel 2 menționată la al doilea paragraf.

În cazul în care instituția de credit terță sau inițiatorul sau una dintre entitățile afiliate acestuia nu mai îndeplinește nivelul minim de calitate a creditului, garanțiile reale se transferă în termen de nouă luni către o instituție de credit terță cu un nivel 3 de calitate a creditului sau cu un nivel superior acestuia sau se investesc în titluri de valoare care îndeplinesc criteriile prevăzute la litera (a) de la primul paragraf.

Cerințele prevăzute la prezentul alineat se consideră a fi îndeplinite în cazul investițiilor în instrumente de tipul *credit linked note* emise de inițiator, în conformitate cu articolul 218 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

ABE monitorizează aplicarea practicilor de garantare prevăzute la prezentul articol, acordând o atenție deosebită riscului de credit al contrapărții și altor riscuri economice și financiare suportate de investitori care rezultă din astfel de practici de garantare.

ABE prezintă Comisiei un raport privind constatările sale până la 10 aprilie 2023.

Până la 10 octombrie 2023, Comisia, pe baza raportului ABE respectiv, prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentului articol, în special în ceea ce privește riscul acumulării excesive a riscului de credit al contrapărții în sistemul financiar, însoțit, după caz, de o propunere legislativă de modificare a prezentului articol."

11. Articolul 27 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul și al doilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Inițiatorii și sponsorii transmit împreună către ESMA o notificare prin intermediul modelului menționat la alineatul (7) din prezentul articol atunci când o securitizare îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 19-22, la articolele 23-26 sau la articolele 26a-26e (denumită în continuare „notificarea STS"). În cazul unui program ABCP, numai sponsorul va fi responsabil pentru notificarea programului respectiv și, în cadrul programului respectiv, a tranzacțiilor ABCP care respectă articolul 24. În cazul unei securitizări sintetice, numai inițiatorul este responsabil cu transmiterea notificării.

Notificarea STS include o explicație din partea inițiatorului și a sponsorului cu privire la modul în care au fost respectate criteriile STS prevăzute la articolele 20-22, la articolele 24-26 sau la articolele 26b-26e.";

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Inițiatorul, sponsorul sau SSPE poate recurge la serviciile unei părți terțe autorizate în temeiul articolului 28 pentru a evalua dacă o securitizare respectă articolele 19-22, articolele 23-26 sau articolele 26a-26e.";

(ii) la al doilea paragraf, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care inițiatorul, sponsorul sau SSPE utilizează serviciile unei părți terțe autorizate în temeiul articolului 28 pentru a evalua dacă o securitizare respectă articolele 19-22, articolele 23-26 sau articolele 26a-26e, notificarea STS include o declarație potrivit căreia respectarea criteriilor STS a fost confirmată de către respectiva parte terță autorizată.";

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Inițiatorul și, după caz, sponsorul transmit de îndată ESMA o notificare și informează autoritatea lor competentă atunci când o securitizare nu mai îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 19-22, la articolele 23-26 sau la articolele 26a-26e.";

(d) la alineatul (5), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„ESMA menține pe site-ul său oficial o listă a tuturor securitizărilor cu privire la care inițiatorii și sponsorii i-au notificat că îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 19-22, la articolele 23-26 sau la articolele 26a-26e.";

(e) la alineatul (6), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ESMA prezintă Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare în termen de 10 octombrie 2021.";

(f) la alineatul (7), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„ESMA prezintă Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare în termen de 10 octombrie 2021."

12. La articolul 28 alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Partea terță menționată la articolul 27 alineatul (2) este autorizată de autoritatea competentă să evalueze respectarea de către securitizări a criteriilor STS prevăzute la articolele 19-22, la articolele 23-26 sau la articolele 26a-26e."

13. La articolul 29 alineatul (5), a doua teză se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre informează Comisia și ESMA cu privire la desemnarea autorităților competente în temeiul prezentului alineat până la 10 octombrie 2021. Până la desemnarea unei autorități competente care să supravegheze respectarea cerințelor prevăzute la articolele 26a-26e, autoritatea competentă desemnată să supravegheze respectarea cerințelor prevăzute la articolele 18-27 aplicabile la 8 aprilie 2021 supraveghează, de asemenea, respectarea cerințelor prevăzute la articolele 26a-26e."

14. Articolul 30 alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) procesele și mecanismele de măsurare și reținere corectă și continuă a interesului economic net semnificativ în conformitate cu articolul 6 alineatul (1), precum și colectarea și divulgarea în timp util a tuturor informațiilor care trebuie puse la dispoziție în conformitate cu articolul 7;";

(b) se introduce următoarea literă:

„(aa) pentru expunerile care nu fac parte dintr-o securitizare de NPE-uri:

(i) criteriile de acordare a creditelor aplicate expunerilor performante în conformitate cu articolul 9;

(ii) standardele solide pentru selectarea și stabilirea prețurilor aplicate expunerilor-suport care sunt expuneri neperformante, astfel cum se menționează la articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf;";

(c) se adaugă următoarele litere:

„(d) pentru securitizările de NPE-uri, procesele și mecanismele de asigurare a respectării articolului 9 alineatul (1) pentru a preveni orice utilizare abuzivă a derogării prevăzute la articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf;

(e) pentru securitizările STS înscrise în bilanț, procesele și mecanismele de asigurare a respectării articolelor 26b-26e;".

15. Articolul 31 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 31*

Supravegherea macroprudențială a pieței securitizării

(1) În limitele mandatului său, CERS este responsabil de supravegherea macroprudențială a pieței securitizării din Uniune.

(2) Pentru a contribui la prevenirea sau diminuarea riscurilor sistemice la adresa stabilității financiare în Uniune care sunt rezultatul evoluțiilor din sistemul financiar și luând în considerare evoluțiile macroeconomice, pentru a evita perioadele de dificultăți financiare la scară largă, CERS monitorizează în permanență evoluțiile de pe piețele securitizărilor. În cazul în care consideră că este necesar și cel puțin o dată la trei ani, CERS, în cooperare cu ABE, publică un raport privind implicațiile pieței securitizării asupra stabilității financiare în vederea evidențierii riscurilor la adresa stabilității financiare.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2) din prezentul articol și raportului menționat la articolul 44, CERS, în strânsă cooperare cu AES, publică, până la 31 decembrie 2022, un raport în care evaluează impactul introducerii securitizărilor STS înscrise în bilanț asupra stabilității financiare și eventualele riscuri sistemice potențiale, precum riscurile create de concentrare și de legăturile dintre vânzătorii de protecție a creditelor care nu sunt entități publice.

Raportul CERS menționat la primul paragraf ține cont de caracteristicile specifice ale securitizării sintetice, și anume de natura specifică personalizată și privată a acesteia pe piețele financiare, evaluând în ce măsură tratamentul aplicat securitizării STS înscrise în bilanț conduce la o reducere globală a riscurilor din sistemul financiar și la o mai bună finanțare a economiei reale.

La elaborarea raportului său, CERS folosește diverse surse de date pertinente, precum:

(a) datele colectate de autoritățile competente în conformitate cu articolul 7 alineatul (1);

(b) rezultatul revizuirilor efectuate de către autoritățile competente în conformitate cu articolul 30 alineatul (2); și

(c) datele deținute în registrele centrale de securitizări în conformitate cu articolul 10.

(4) În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, CERS emite avertismente și, după caz, formulează recomandări de acțiuni de remediere ca răspuns la riscurile menționate la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol, inclusiv cu privire la oportunitatea modificării nivelurilor de reținere a riscului sau a adoptării altor măsuri macroprudențiale.

În termen de trei luni de la data transmiterii recomandării, destinatarul recomandării, în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, comunică Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și CERS acțiunile pe care le-a întreprins drept răspuns la recomandare și justifică în mod corespunzător cazurile de lipsă de acțiune."

16. Articolul 32 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) o securitizare este desemnată drept STS și un inițiator, un sponsor sau o SSPE a securitizării respective nu a îndeplinit cerințele prevăzute la articolele 19-22, la articolele 23-26 sau la articolele 26a-26e;";

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) în cazul unei încălcări precum cea menționată la alineatul (1) primul paragraf litera (e) sau (f) din prezentul articol, o interdicție temporară emisă împotriva inițiatorului și sponsorului de a notifica în temeiul articolului 27 alineatul (1) că o securitizare îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 19-22, la articolele 23-26 sau la articolele 26a-26e.";

(ii) litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) în cazul unei încălcări precum cea menționată la alineatul (1) primul paragraf litera (h) din prezentul articol, o retragere temporară a autorizației menționate la articolul 28, acordate părții terțe autorizat să evalueze dacă o securitizare respectă articolele 19-22, articolele 23-26 sau articolele 26a-26e."

17. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 43a*

Dispoziții tranzitorii pentru securitizările STS înscrise în bilanț

(1) În ceea ce privește securitizările sintetice pentru care contractul de protecție a creditului a intrat în vigoare înainte de 9 aprilie 2021, inițiatorii și SSPE-urile pot utiliza denumirea «STS» sau «simple, transparente și standardizate» sau o denumire care se referă în mod direct sau indirect la respectivii termeni numai în cazul în care, în momentul notificării menționate la articolul 27 alineatul (1), sunt respectate cerințele prevăzute la articolul 18 și condițiile prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol.

(2) Până la data aplicării standardelor tehnice de reglementare menționate la articolul 27 alineatul (6), în scopul îndeplinirii obligației prevăzute la articolul 27 alineatul (1), inițiatorii pun informațiile necesare la dispoziția ESMA, în scris.

(3) Securitizările ale căror poziții din securitizare inițiale au fost create înainte de 9 aprilie 2021 sunt considerate «STS» cu condiția ca:

(a) în momentul creării pozițiilor din securitizare inițiale să fi îndeplinit cerințele prevăzute la articolul 26b alineatele (1)-(5), (7)-(9), (11) și (12), la articolul 26c alineatele (1) și (3), la articolul 26e alineatul (1), articolul 26e alineatul (2) primul paragraf, la articolul 26e alineatul (3) al treilea și al patrulea paragraf și la articolul 26e alineatele (6)-(9); și

(b) în momentul notificării în temeiul articolului 27 alineatul (1) să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 26b alineatele (6) și (10), la articolul 26c alineatul (2) și alineatele (4)-(10), la articolul 26d alineatele (1)-(5) și la articolul 26e alineatul (2) de la al doilea până la al șaptelea paragraf, la articolul 26e alineatul (3) primul, al doilea și al cincilea paragraf și și la articolul 26e alineatele (4) și (5).

(4) În sensul alineatului (3) litera (b) din prezentul articol, se aplică următoarele dispoziții:

(a) la articolul 26d alineatul (2), cuvintele «înainte de încheierea tranzacției» se înțeleg ca «înaintea notificării în temeiul articolului 27 alineatul (1)»;

(b) la articolul 26d alineatul (3), cuvintele «înainte de stabilirea prețurilor securitizării» se înțeleg ca «înaintea notificării în temeiul articolului 27 alineatul (1)»;

(c) la articolul 26d alineatul (5):

(i) la a doua teză, cuvintele «înainte de stabilirea prețurilor» se înțeleg ca «înaintea notificării în temeiul articolului 27 alineatul (1)»;

(ii) la a treia teză, cuvintele «înainte de stabilirea prețurilor cel puțin sub formă de proiect sau într-o formă inițială» se înțeleg ca «înaintea notificării în temeiul articolului 27 alineatul (1)»;

(iii) cerința prevăzută la a patra teză nu se aplică;

(iv) trimiterile referitoare la respectarea articolului 7 se interpretează ca și cum articolul 7 s-ar aplica securitizărilor respective în pofida articolului 43 alineatul (1)."

18. Articolul 44 se modifică după cum urmează:

(a) la primul paragraf se adaugă următoarea literă:

„(e) amplasarea geografică a SSPE-urilor.";

(b) se adaugă următorul paragraf:

„Pe baza informațiilor furnizate o dată la trei ani în temeiul literei (e), Comisia prezintă o evaluare a motivelor pentru care a fost aleasă amplasarea, inclusiv, sub rezerva disponibilității și accesibilității informațiilor, în ce măsură existența unui regim fiscal și de reglementare favorabil joacă un rol esențial."

19. Articolul 45 se elimină.

20. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 45a*

Crearea unui cadru pentru securitizările durabile

(1) Până la 1 noiembrie 2021, ABE, în strânsă cooperare cu ESMA și EIOPA, publică un raport privind crearea unui cadru specific pentru securitizările durabile, în vederea integrării în prezentul regulament a unor cerințe de transparență legate de durabilitate. În raportul în cauză se analizează în special următoarele:

(a) introducerea unor cerințe proporționale privind publicarea și obligația de diligență în legătură cu posibilele efecte pozitive și negative ale activelor finanțate prin expunerile-suport asupra factorilor de durabilitate;

(b) conținutul, metodologia și prezentarea informațiilor referitoare la factorii de durabilitate în ceea ce privește efectele pozitive și negative asupra mediului și asupra aspectelor sociale și de guvernanță;

(c) modul de elaborare a unui cadru specific pentru securitizări durabile, care să reflecte sau să se bazeze pe produsele financiare vizate la articolele 8 și 9 din Regulamentul (UE) 2019/2088 și care să țină seama, după caz, de Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului *;

(d) posibilele efecte ale unui cadru pentru securitizări durabile asupra stabilității financiare, asupra dezvoltării pieței securitizărilor din Uniune și asupra capacității băncilor de a acorda împrumuturi.

(2) La elaborarea raportului menționat la alineatul (1) din prezentul articol, atunci când este cazul, ABE reflectă sau se bazează pe cerințele de transparență prevăzute la articolele 3, 4, 7, 8 și 9 din Regulamentul (UE) 2019/2088 și solicită contribuții din partea Agenției Europene de Mediu și a Centrului Comun de Cercetare al Comisiei.

(3) Împreună cu raportul de evaluare prevăzut la articolul 46, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, pe baza raportului întocmit de ABE menționat la alineatul (1) din prezentul articol, un raport privind crearea unui cadru specific pentru securitizări durabile. Raportul Comisiei este însoțit, după caz, de o propunere legislativă.

---

* Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13)."

21. La articolul 46, al doilea paragraf se modifică după cum urmează:

(a) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) punerea în aplicare a cerințelor prevăzute la articolul 22 alineatul (4) și la articolul 26d alineatul (4) și dacă acestea pot fi extinse la o securitizare în care expunerile-suport nu sunt împrumuturi locative sau credite auto ori contracte de leasing auto, pentru a se integra divulgarea informațiilor referitoare la aspectele de mediu, sociale și de guvernanță;";

(b) se adaugă următorul punct:

„(i) posibilitatea introducerii unor noi cerințe privind standardizarea și divulgarea, având în vedere evoluția practicilor de piață, și anume prin utilizarea unor modele, atât pentru securitizările tradiționale, cât și pentru securitizările sintetice, inclusiv pentru securitizările personalizate private în cazul cărora nu trebuie întocmit un prospect în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului *.

* Regulamentul (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau al admiterii de valori mobiliare la tranzacționare pe o piață reglementată, și de abrogare a Directivei 2003/71/CE (JO L 168, 30.6.2017, p. 12)."

Articolul 2

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 31 martie 2021.

Pentru Parlamentul European
Președintele
D. M. SASSOLI

Pentru Consiliu
Președintele
A. P. ZACARIAS